

Frikyrkans kris – en identitetsfråga ?

Frikyrkans kris i Sverige debatteras i tidningen Dagen . Några debattörer menar att gudstjänsten har förlorat sin andliga substans. Det har blivit mer av ytlig underhållning, skriver frikyrkoprofilen Sigfrid Deminger och mycket ”Tjosan hejsan”, tycker journalisten Siewert Öholm. Jag kan delvis hålla med dem. Men få debattörer tar upp den djupaste orsaken till denna kris som blivit alltmer påtaglig de senaste 30 åren, och som till viss del varit inbyggd i frikyrkans föreningsmodell från början. Prästen Anna Sophia Bonde ställde den angelägna frågan i sammanhanget i Dagens krönika den 3 april - ”Är vi troende eller lärjungar?” Krisen handlar främst om vår identitet som kristna, menar jag!

På 70- och 80-talen var lärjungaliv något som många längtade efter. Då startades bibel- och lärjungaskolor över landet. Självt var jag engagerad i flera av dem. Men generellt blev inte undervisningen integrerad eller uppföljd i det vardagliga församlingslivet. Vår identitet, att vara efterföljare och lärjungar till Jesus, har bleknat alltmer. När presenterade du dig som en Jesu lärjunge senast, eller hörde någon av dina trossyskon göra det? Oftare använder vi nog det allmänna epitetet troende, underförstått kristen. För det är så vi tänker och lever – lite svenskt lagom och neutralt. Vi är kallade att vara Jesu lärjungar, Joh. 15:1-8, och Kristi kropps lemmar, 1 Kor. 12:27. På församlingsplanet är vår identitet att gestalta Kristi kropp, Ef. 4:4-6, och vara ett Guds tempel, 1 Kor. 3:16,17.

En orsak att många kristna idag är osäkra på sin identitet, är den församlingsstruktur som frikyrkorna haft och har i föreningsmodellen, vill jag påstå. Istället för att främst se på varandra som Jesu lärjungar, ser vi oss som medlemmar i en organisation med gemensamt ansvar för en verksamhet, för fast egendom och anställd personal. Något som vi i demokratisk ordning har röstat fram på ett församlingsmöte. Dessa praktiska saker är inte oviktiga, men är detta den församlingsmodell vi ser i bibeln, och som var så effektiv till att nå nya människor och områden? Att vara Jesu lärjunge och efterföljare har främst med vår livsstil att göra. Hur vi lever i vardagslivet – i familjen och på arbetet. Det är mer avgörande för församlingens framgång än hur våra kyrkogudstjänster genomförs. Och lärjungar ska vi vara hela livet, Apg. 21:15,16.

Historiskt har frikyrkans föreningsmodell känts riktig och nödvändig i relationen till samhället. Men är den lika relevant idag. Har inte organisationen blivit en boja som dränerar församlingen på ekonomiska, såväl som personella resurser? Tvivels utan är personal- och fastighetskostnader tyngande poster i församlingarna idag. Och vi har länge delat upp församlingen i avlönad personal och frivilligarbete. Jag menar att vi behöver tänka nytt och tänka bibliskt. Vi måste sätta uppbyggandet av Kristi Kropp i fokus, där vi alla, som lemmar i denna kropp, är med och bidrar. Kanske är ”tältmakarpastorer” mer relevanta än någonsin.

Hemmet var den naturliga mötesplatsen för den tidiga församlingen och man utgick från Apg. 2:42-47 i sitt församlingsbyggande. Genom lärjungarnas personliga vittnesbörd och regelbundna och nära gemenskap i hemmen växte församlingarna. Alla var på samma ”nivå” och man delade med sig i profetior och uppbyggligt tal, lovsjång, bad och åt tillsammans. Har vi glömt bort att vi alla är präster som ska utföra en andlig tjänst, 1 Petr. 2:4-10? Hjälper vi varandra att växa som lärjungar genom att sitta i kyrkbänken och passivt lyssna? Eller sker det bäst i hemmen där vi undervisar och ber för varandra? Vittnar vi om Guds mäktiga gärningar för människor i vår närhet? Eller förväntar vi att det är pastorerna uppgift?

Människor idag är inte ovilliga att lyssna till ett personligt och levande vittnesbörd från oss kristna. Men få är beredda att bli medlemmar i en förening med tillhörande ansvar. Detta faktum är ett dilemma i frikyrkan idag. Men vad är viktigast? Att människor blir frälsta och kommer in i ett lärjungaliv, eller att församlingen får nya medlemmar så att organisationen kan upprätthållas? Det ena utesluter naturligtvis inte det andra. Ska vi få vara med och se Guds församling växa i Sverige igen, behöver vi samla oss i bön och söka Gud. Då måste vi på nytt rotas i vår bibliska identitet som Jesu lärjungar och Kristi Kropps lemmar. Jag är övertygad om att det är vad den Helige Ande vill hjälpa oss med, enligt Apg. 5:32.

Claes-Göran Bergstrand, Hässelby.